

โลกีย์-นิพพาน

พิมพ์ครั้งแรก : ช่อการะเกด 12 รัฐบาลเก่า

ไตรมาสที่สี่ / 2535

ได้รับรางวัลช่อการะเกดยอดเยี่ยมประจำปี 2535

พิมพ์ครั้งที่สอง (ภาษาอังกฤษ) : Caravan พ.ศ. 2537

ประตูถูกดึงปิดลง ตัดขาดทุกสิ่งใน
ห้องเล็กๆห้องนั้นจากโลกภายนอก
เงียบ เย็น และมีดสลับ แต่ที่ที่ผม
จากมาไม่มีใช่เช่นนั้น?

หล่อนสวมชุดราตรีดำรูป ผ่า
ยาวจากข้อเท้าถึงโคนขา บางแนวร่าง
ระหง กระโปรงดำสนิทกับท่อนขาขาว
เนียน ดำกับขาวตัดกันรุนแรง ไม่ต่าง
ไปจากความรู้สึกของผมตอนนี้เท่าใดนัก

หล่อนสลัดชุดยาวออกอย่างไม่ขัด
เขิน เผยชุดชั้นในดำบางเบาภายใน
กึ่งซ่อนเร้นกึ่งเปิดเผย กึ่งเคร่งขรึม
กึ่งยั่วชวน วัยของหล่อนคงไม่ต่ำกว่า
สามสิบ แต่คงกร้านชีวิตมากกว่า
ผู้หญิงที่ผมรู้จักอีกหลายคนรวมกัน
นัยน์ตาคู่นั้นคมแบบคนสู้โลก รอย
ตีนกาถูกกลบหายไปด้วยเมคอัพ
ลึกลับระหัดระแห่ม

หล่อนไขก๊อกน้ำร้อนและเย็น
ปล่อยให้ให้น้ำสองสายไหลลงอ่างแล้วเบา
สายน้ำร้อนช้าแรกเข้าหน้าเย็นคละเคล้า
ละลายเป็นเนื้อเดียวกัน ส่งควันกรุ่น
ลอยบางเบา น้ำแปลกหน้าสองสายกับ
คนแปลกหน้าสองคน ระดับน้ำในอ่าง

ประตูห้องถูกเปิดออก แฉมช่องให้
แสงแดดจากภายนอกสาดเข้ามาเบียด
ไล่ความมืดไปจากห้องอบห้องทั้งห้อง
จนเจ็ดจำ อบอุ่น และเปี่ยมพลังชีวิต

หลวงพี่สันติตัวตัวจิ๋วที่เลื่อนหลุด
ออกพาดไหล่อบอ้อม สีอำพันของจิ๋ว
กับสีน้ำตาลกระของผ่นงูภูมิ แลดู
กลมกลืนและอ่อนโยน จากหน้าต่าง
ภูมิมองออกไปเห็นต้นไทรใหญ่แผ่
กิ่งก้านสาขารอบคลุมทั้งลานกว้าง
เหมือนกางด้วยร่มสีเขียวขนาดยักษ์
กระจิบฟุ้งหนึ่งจิกค้อยหาอาหารอยู่ใต้
เงาไม้ กลิ่นอายความสงบสันโดษแผ่
อยู่ในทุกอณูอากาศ

หลวงพี่สันติขยับจิ๋วให้กระซิบ
กายอีกครั้ง ท่านเป็นคนร่างใหญ่ ไหล่
กับต้นคอหนา คางสองชั้น ใบหน้าที่
เปล่งปลั่งด้วยเลือดฝาดดูอ่อนกว่า
ตัวเลขวัยห้าสิบ แฉมตาขอบกระทำให้
ท่านดูคงแก่เรียนและน่าเลื่อมใสมากขึ้น
หากมิได้ห่มผ้าเหลือง ท่านก็คงดู
เหมือนคนดี ผู้อยู่ดีกินดีมา
ตลอดชีวิต

ท่านไขก๊อกน้ำ ปล่อยให้ให้น้ำไหลลง
ในขันเงินที่ขีดจนเงวับ พันสายสิญจน์
โดยรอบและหลับตาปริกกรรม ผมเฝ้า
สังเกตทุกอิริยาบถของท่านอย่างสนใจ
ครู่ต่อมาท่านยกขันน้ำมนต์วางบนแท่น
เปิดลิ้นชักใต้แท่นยกถาดเครื่องมือ

ค้อย ๆ เผยสูงชันที่ละน้อย เจียบ
จนได้ยินแต่เสียงน้ำรินและเสียงหัวใจ
ผมลั่นในอก

แล้วผู้หญิงแปลกหน้าคนที่ผม
เพิ่งรู้จักกันมาไม่ถึงสิบห้าวันที่ก็บอกผม
“ถอดเสื้อออกสิ”

“มาเที่ยวที่นี้บ่อยมั๊ยคะ?” หล่อนชวน
ผมคุย คงเป็นประโยคเดียวกับที่ใช้
ถามแขกคนอื่น ๆ นับไม่ถ้วน มือ
เรียวงามแต่แข็งแรงเพราะใช้บีบนวด
อยู่เป็นประจำพunyaใส่ร่างของผม

“ครั้งแรก”
“ครั้งแรก?”
“ครั้งแรกของที่นี่ และครั้งแรก
ในชีวิต”

“เธอ?...” หล่อนเลิกคิ้ว นัยน์ตา
ฉายแววยิ้ม ทำให้ใบหน้านั้นดูอ่อนวัย
ขึ้นหลายปี “...ไม่น่าเชื่อ”

ใช่! ครั้งแรกของผมในสถานที่
อย่างนี้จริง ๆ มองหน้าหล่อนอย่าง
ชัดเจนแล้วนึกถึงตัวเองยืนเก้ ๆ กัง ๆ
อยู่หน้าตู้กระจกเมื่อครู่นี้ ภายในนั้นมี
หญิงสาวไม่ต่ำกว่าหกสิบนางนั่งเรียง
วางกระจายอยู่ด้านหน้า กลิ่นบุหรื
คุณเดียวปะปนอยู่กับกลิ่นน้ำหอมไม่
ทราบชื่อสองสามสกุล กลิ่นแอร์
รีเฟรชเซอร์อ่อน ๆ คละเคล้ากับกลิ่น

สักยันต์ออกมาและเป็นหน้าไปที
ชายหนุ่มวัยยี่สิบกว่าซึ่งนั่งพนมมือ
อยู่เบื้องหน้า ผมรู้แต่เพียงว่าแขกคน
ล่าสุดมาหาหลวงพี่เพื่อเพิ่มความเชื่อ
มั่นอะโรบงอย่างของชายชาตรี
“ถอดเสื้อออกสิ”

“เคยเห็นพิธีกรรมสักยันต์มาก่อนไหม?”
หลวงพี่สันติถามผมหลังจากแขกคน
สุดท้ายที่มารับการสักยันต์เดินลับหาย
ไปจากภูมิแล้ว

“ไม่เคยครับพี่ นี่เป็นครั้งแรก”
ผมเรียกท่านว่าพี่เพราะท่านเป็นทั้งพระ
อุปัชฌาย์และพี่ชายแท้ ๆ ของผม

“หัดเปิดหูเปิดตาเอาไว้ น้องชาย
อย่างเมื่อกี้คือสักยันต์”

“ผมไม่เคยรู้มาก่อนว่าวัดเรารับ
สักยันต์ให้ชาวบ้านด้วย”

“แกเพิ่งบวชมาได้แค่สองวัน ยัง
ต้องเรียนรู้อีกมาก การสักยันต์ก็เป็น
อีกหน้าที่หนึ่งของพระที่นี่”

“สักไปทำไมครับ?”
หลวงพี่สันติมองหน้าผมเหมือน
กับไม่เคยเห็นหน้าน้องชายคนนี้
มาก่อนเลยในชีวิต

“บ๊ยะ! ก็เพื่อความคงกระพัน
โดนมีดโดนไม้ไม่เป็นอะไร ออย่าว่าแต่
แผลเลย รอยขานก็ไม่มี”

“จริงหรือครับพี่?”

หนังสือของแขกผู้กำลังยื่นเลือก ‘สินค้า’
ความหมายของมันไม่ต่างจากตลาด
ขายผักสดและเนื้อสัตว์เท่าใดนัก
...แล้วภูมามานี้ทำไม?...

ไอเย็นของเครื่องปรับอากาศพัด
เอาเสียงคนเชียร์แขกที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ
มาหาผม

“ผมยาวแถวที่สามนั้นชื่ออ้อย
เด็ดมาก ถ้าชอบไหมหน้อยก็ต้องจอย
ชุดแดงแถวสุดท้ายเพิ่งมาได้สองวัน
ถ้าชอบอวบ ๆ ก็ต้องเอ่ นั้งหน้าทีวี
ตรงกลางนั้น รับรองพี่จะประทับใจไป
นาน หรือพี่ชอบแบบลูกครึ่ง? อลิส

“จริงสิ อธิติฤทธิ์อำนาจศักดิ์สิทธิ์
นะมีจริง ไม่งั้นคนมาหาฉันทุกวัน
ทำไมถ้าไม่ใช่เพราะต้องการของดี
ค่อย ๆ เรียนรู้ไปอีกหน่อยจะได้เป็น
พระมีชื่อ”

“ผมไม่อยากจะมีชื่อทางทำพิธี
แบบนี้หรอกครับ”

“แกนี่มันเด็กवानชื่นแท้ ๆ มัว
แต่เรียนทางวิทยาศาสตร์จนลืมนะของดี
ทางไสยศาสตร์หมด วิชาพวกนี้...
สักหมึก สักน้ำมัน สักอักขระยันต์ เป็น
วิชาดีมีประโยชน์ทั้งนั้น อย่าเพิ่งทำ
หน้าไม่เชื่อ นี่แน่ะ จะให้แกดูอะไร
เพื่อแกจะได้ตาสว่างขึ้นบ้าง”

หลวงพี่สันติเดินไปที่มุมห้อง ตู้
กระจกขอบไม้สักใบเขื่องเสียบอยู่
ระหว่างโทรทัศน์ยี่ห้อโซนี่กับตู้เครื่อง
เสียงยี่ห้อไฟโอเนียร์ หลวงพี่ล้วงมือ
เข้าไปหยิบกุญแจที่ซ่อนไว้ด้านหลัง
พระพุทธรูปบนหิ้งออกมาไขตู้ ภายใน
ตู้กระจกใบนั้นวางเรียงรายด้วยเครื่องราง
ของขลังนานาชนิดไม่น่าต่ำกว่าสอง
ร้อยชิ้น

“ขวดแถวล่างนี้คือน้ำมันงา ของดี
ที่ฉันปลุกเสกด้วยตัวเอง...” ท่านเริ่ม
สาธยาย “...ใครจะไปไหนมาไหนเป็น
ต้องขอไปคนละขวดสองขวด จนปลุก
เสกแทบไม่ทันอยู่แล้ว น้ำมันต์ที่นี้ก็
เหมือนกัน มารดกันทุกวัน หนุ่ม ๆ

ลูกครึ่งไทย-เยอรมัน ทุนดี เคยเดิน
แฟชั่น เบอร์ตองด้วย ถ้าไม่ตีจริง ผม
นอนให้พี่เหยียบเลยให้ตายสิ...”

“ขึ้นจากอ่างได้แล้ว”

หล่อนใช้ผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่เช็ด
ตัวผมจนแห้งสนิท ยืนนิ่งเงียบ ในใจ
สับสน ความรู้สึกเหมือนกับว่าได้กลับ
ไปเป็นทารกอีกครั้ง กลับไปสู่วัยที่ยัง
ต้องให้ผู้ใหญ่จับอาบน้ำให้

...ภูมามานี้ทำไม? รู้ตัวหรือ
เปล่าว่ากำลังทำอะไรอยู่ที่นี่?...

ที่กำลังจะไปเกณฑ์ทหารแล้วจะไม่มี
วันจับได้ใบแดงเลย แถวถัดมาก็เป็น
พวกตะกรุด ผ้ายันต์ คัด ลูกประคำ
แถวบนนี้เป็นพระเครื่องที่ฉันสะสม
รวบรวมมานานกว่ายี่สิบปี ของแท้
ทั้งนั้น นี่คือ *พระเชิงฉาณ กรูวัด
สุวรรณนิการ์ ราคาตอนนี้หนึ่งคัลละ
สามแสน นี่พระสรราชย์เคลือบกรูใหญ่
วัดมงคลถวาย เป็นพระมีราคา
เหมือนกัน ส่วนทรงสี่เหลี่ยมนี้คือ
พระคนองคึก วัดพระมหาชลที่แจก
ทหารรุ่นไปรบเวียดนาม โดนกระสุน
หรือระเบิดเวียดกง ไม่เป็นอะไรเลย...
ทั้งหมดนี้ถ้าปล่อยออกไปตอนนี้อย่า
กว่าห้าหกล้านแน่ ส่วนนี้...”

พี่ชายในเพศบรรพชิตของผมดึง
กล่องเหล็กขนาดค่อนข้างมีออกมา
จากซอกตู้ เปิดฝาออกหยิบวัตถุขนาด
เม็ดถั่วลิสงเขียวเข้มเหมือนปึกแมลงทับ

“...นี่แหละคือเหล็กไหล สุดยอด
ของธาตุศักดิ์สิทธิ์ หายากกว่ายาก
เคยทดลองเอาป็นยิงแล้วสามครั้ง
กระสุนด้านหมดทุกนัด ถ้าเอามือกำ
มันไว้จุ่มลงในน้ำเดือดจะไม่รู้สึกร้อน
เลย ถ้าวางไว้กับน้ำผึ้ง มันจะดูด
น้ำผึ้งเกลี้ยงเลย นี่แหละอิทธิฤทธิ์ของ
มันละ เดิมมีสองชิ้น สมัยสงคราม
เวียดนามชายให้ทหารอเมริกันชิ้นหนึ่ง
ไอ้พวกนั้นเอาใส่เครื่องบินทิ้งระเบิด

* นามสมมุติทั้งสิ้น

หล่อนหยิบกองเบ้งออกมา
จากถาดข้างเตียง ปล่อยให้มือ
“หันหลังมา ภาเบ้งให้”

“นอนลงบนงอนนั้น นอน
คว่ำลง”

ผมทำตามอย่าง หล่อนใช้
ฝ่ามือแข็งแรงและขุ่นนวดร่างผม
ตั้งแต่ฝ่าเท้าเรื่อยไปจนถึงด้านบน...

ปรากฏว่าตลอดสงคราม ล่ามันไม่เคย
ถูกยิงตกเลย”

“แล้วมันเบ้งอะไรหลวงพี่...” ผม
ชี้ไปที่กระปุกแก้วใสใบนั้น

“...สี่เหลี่อง แปลก ๆ”

“ไม่ใช่เบ้ง นี่คือผงพระอำพัน
เป็นผงพระธาตุที่ใช้ทำพระเชิงฌาน
รุ่นแท้ ใครพกแล้วจะโชคดี อยู่เย็น
เป็นสุขไปตลอดชีวิต”

ผมนั่งฟังหลวงพี่สันติสาธยาย
สรรพคุณของเครื่องรางแต่ละชิ้นโดย
ไม่ขัดคอ แม้ว่าผมจะไม่เคยเชื่อเรื่อง
แบบนี้มาก่อน ท่านเป็นพี่ชายคนโต
ของครอบครัว บวชเป็นพระตั้งแต่เล็ก
เมื่อโตขึ้นกลายเป็นพระนักเทศน์ที่มี
ชื่อ มีลูกศิษย์มากมาย แต่ผมมารู้
ภายหลังว่า สิ่งที่สร้างชื่อให้ท่านกลับ
เป็นกิจกรรมการปลุกเสกเครื่องราง
ของขลังมากกว่า

ท่านเคยชวนผมบวชหลายต่อ
หลายครั้ง แต่ผมปฏิเสธมาตลอด จน
กระทั่งผมเรียนจบมหาวิทยาลัย และ
ตกงานอยู่หลายเดือน จึงตัดสินใจ
บวชเพราะไม่มีที่ไป สิ่งที่ผมเรียนรู้ใน
วัดแห่งนี้กลับไม่ใช่สิ่งที่ผมเคยรับ
รู้มาก่อน กิจกรรมของสงฆ์ที่นี่
ครอบคลุมกว้างไกลกว่าที่ผมคาดไว้
มากนัก

“คุณเรียนวิชานวดมาจากไหน?” ผม
ถามหญิงสาวเพียงเพื่อต้องการทำลาย
ความเย็บของห้อง

“เรียนที่นี่แหละ ฝึกนวดกับ
มาตาม เรียนอยู่สามวันเขาก็ปล่อยให้
ทำงานได้ ส่วนใหญ่ครูที่สอนก็เป็น
พวกที่เคยทำงานอย่างนี้มาก่อน
ถ่ายทอดวิชาต่อ ๆ กันมา คุณ
หน้าตาดีเด็กอยู่เลย ทำงานแล้วยัง?”

“ยัง หมายถึงยังทำงานไม่ได้”

“ตอนนี้ทำอะไรคะ?”

“ก็ตกงาน คนจบมหา-ลัย
เยอะเหลือเกิน ยิ่งจบปรัชญาอย่างผม
ยิ่งหางานยาก ไปบวชมาหลายเดือน
เพื่อสงบจิตใจ แต่กลับรู้สึกกลับสนกว่า
เดิมอีก ผมก็เลยได้เต้ไปตามเรื่อง
ตอนนี้กำลังหางานพร้อมกับแสวงหา
ความจริงของชีวิต”

หล่อนหัวเราะ

“คุณอย่าหัวเราะนะ ช่วงนี้เป็น
ช่วงที่ผมกำลังลำบาก”

หล่อนยิ้ม “คุณจะทำความจริง
ของชีวิตไปทำไม?”

“ก็เพื่อที่จะตั้งเป้าหมายของชีวิต
ได้ถูก จะได้ดำเนินชีวิตไปอย่างมี
ความหวังและมีสาระไปสู่ความดับทุกข์
สงสัยว่าผมจะพุ่งชนไปหน่อย ผม
คุยเรื่องนี้ คุณเบื่อดีเปล่า?”

“เปล่าค่ะ แปลกดีที่มีคนมาคุย

“พี่เรียนวิชาพวกนี้มาจากไหนครับ?...”
ผมถาม “...สักยันต์ ทำน้ำมันต์ ตะกรุด
น้ำมันงา เสกพระเครื่อง ผมไม่เคย
รู้มาก่อนเลยว่าพี่เก่งทางนี้...”

หลวงพี่สันติหัวเราะที ๆ “ก็
เรียนมาหลายสำนัก จากเกจิอาจารย์
ชื่อดังหลายท่าน ไปช่วยปรณินิบัติท่าน
หลายปี ท่านก็ถ่ายทอดวิชามาให้ เรียน
มาตั้งแต่แกยังเป็นเด็กอยู่เลย รู้ไหม”

“พี่เชื่อในอำนาจของไสยศาสตร์
หรือครับ?”

“ฉันเชื่อในอำนาจและความคง
อยู่ของมัน จักรวาลเรายังมีสิ่งลึกลับอีก
มากมายที่พิสูจน์ด้วยหลักตรรกศาสตร์
ไม่ได้ แต่มันมีตัวตนอยู่จริงแน่นอน”

“พูดแบบนี้มันยากที่จะทำให้คนที่
เชื่อหลักของเหตุและผลยอมรับได้
อย่างสนิทใจ”

“ใช่ เพราะแกมัวแต่ยึดมั่นอยู่
กับเรื่องของเหตุและผลอย่างเดียว
ไสยศาสตร์มันลึกซึ้งกว่านั้น แกเรียน
มหาวิทยาลัยจบทางปรัชญา เรียนมา
แบบตะวันตก ย่อมยากจะทำใจให้เชื่อ
เรื่องอย่างนี้ง่าย ๆ ใช่ไหม?”

“ก็เป็นไปได้ แต่ประเด็นไม่ได้
อยู่ที่ว่ามันมีจริงหรือไม่ หากแต่อยู่ที่
ว่ามันมีประโยชน์อะไรหรือไม่ต่อการ
แสวงธรรมของเรา”

หลวงพี่พูดดับท “ฉันจะยังไม่

เรื่องปรัชญาชีวิตตอนมาเที่ยวที่อย่างนี้
ว่าแต่ว่าคุณไม่พบมันในวัดหรือหรือ?”

“คล้าย ๆ จะพบแต่ยังไม่พบ
เพราะชีวิตในวัดก็ยุ่งวุ่นวายพอ ๆ กับ
โลกภายนอกนั่นแหละ”

เสียงออดข้างหัวเตียงดังขึ้น

“หมดชั่วโมงแล้ว ต่อมัยคะ?”

ผมพยักหน้า แล้วคิดถึงตัวเอง
อีกครั้ง...

“กูมาที่นี่ทำไม?... ”

“หายเมื่อยแล้วยัง?”

“ดีขึ้นมากเลย”

“จะให้ทำพิเศษมั๊ยคะ?” หล่อน
กระซิบถามผมแผ่วเบา

“พิเศษ?”

“ฉันหมายถึงออรัล...”

“อะไรคือ ออรัล ?”

หล่อนหัวเราะก๊ิก

“ตอนนี้เชื่อแล้วว่าคุณเป็นนัก
ปรัชญาผู้แสวงหาจริง ๆ คุณนี่ช่างไม่
ประสีประสาเลยจริง ๆ...”

ถกเรื่องไสยศาสตร์ในศาสนากับแก
ตอนนี้หรือ แกเพิ่งห่มผ้าเหลืองมา
ได้ไม่กี่วัน เอาไว้ให้แกบวชไปอีกพัก
หนึ่งก่อน ฉันเชื่อว่าแกจะเข้าใจชีวิต
และบทบาทของพระมากกว่านี้”

“ตอนนี้ครบกำหนดสามเดือนที่แก
ตั้งใจจะบวชแล้ว จะบวชต่อไหม?”

“ว่าจะบวชต่ออีกซักเดือน แล้ว
ลี้กไปทำงานทำคู่อีกที”

“จะลี้กไปทำไม? ชีวิตพระที่นี่ไม่
สบายหรือ?”

“นั่นแหละคือปัญหา มันสบาย
เกินไป อยู่ทุกวัน ๆ ทำแต่พิธีกรรม
จนผมไม่แน่ใจว่านี่เป็นสิ่งที่ผมต้องการ
จากการบวชหรือเปล่า”

“ตามใจ แต่ถ้าแกคิดจะเอาดี
ทางนี้ ฉันยังมีวิชาดี ๆ อีกเยอะที่จะ
สอนให้”

“ขอคิดดูก่อนแล้วกัน นั่นพี่เขียน
อะไร?”

“งานพิเศษ”

“งานพิเศษ?”

“เขียนบทความแนะนำวัตถุมงคล
ชนิด ๆ ให้นิตยสาร *โลกเทวดา* แนะนำ
วิธีประเมินราคา สอนวิธีดูว่าวัตถุ
มนต์นั้นเป็นของแท้หรือของปลอม
นิตยสารนี้โยมคนหนึ่งที่มาช่วยกิจกรรม
วัดเราอยู่เสมอ ๆ เป็นเจ้าของ”

หล่อนจูบผมที่แก้มนอก ไหล่งไป
เรื่อย ๆ อย่างละเมียดละไม ความ
รู้สึกผมสะทกสะท้านเหมือนมีกระแส
ไฟฟ้าหลายหมื่นโวลต์วิ่งผ่านร่าง...

กำลังคิดอะไรอยู่? หล่อนถอด
ชุดชั้นในออกแล้ว...

ให้ตายเถอะ กูกำลังมาแสวงหา
อะไรที่นี่ กับผู้หญิงคนนี้?

...พระ?...ผู้หญิง?...ผู้ให้บริการ
ทิดหนึ่ง...? เซลล์สมองผมวิ้งพล่าน
หล่อนสลัดอาการเหนื่อยสุดท้าย
ออกจากร่าง...

ผมเบิกตากว้างด้วยความ
ประหลาดใจ “ไม่นึกเลยว่าพี่เอาดีทาง
ชีวิต ๆ เขียน ๆ ทางนี้ด้วย”

“ใช่ เพราะฉันชอบวัตถุมงคลมา
ตั้งแต่หนุ่ม ๆ ทำเพราะชอบหรือกะ
ไม่ใช่เพราะค่าตอบแทน ดูนี่สิ...”

หลวงพี่รี้อ่านนิตยสาร *โลกเทวดา*
ฉบับหนึ่งลงมาจากหิ้ง บนปกมีรูป
ของพี่ชายเด่นหรา พร้อมคำพาดหัว
“หลวงพ่อสันติแห่งวัดไตรยางค์ใน
ผู้หยั่งรู้อ่านาจลึกลับ” ด้านล่างมีตัว
หนังสือล้อมกรอบ “ฉบับนี้แถมคู่มือ
เสี่ยงโชคตลอดเตออรีรัฐบาลฉบับ
หลวงพ่อสันติอย่าลืมเรียกจากผู้ชาย”

ดูรูปพี่ชายผมบนปกนิตยสารฉบับ
นั้นด้วยความรู้สึกที่สับสน ในใจ
นึกถึงนิตยสารเครื่องรางของขลัง คู่มือ
เสี่ยงโชค คู่มือเบ๊หวย ฯลฯ ที่วาง
ตามแผงหนังสือทั่วประเทศ เกลื่อน
กลาดไม่แพ้ดีไอเทปและการ์ตูนญี่ปุ่น
บนหน้าปกมักเป็นรูปพระอาจารย์และ
เครื่องรางที่มีชื่อเสียง

“ตั้งแต่เขียนหนังสือมานี้ มีโยม
มาติดต่อให้ดูวัตถุมงคลว่าเป็นของแท้
หรือของปลอมมากมาย เราก็ให้คำ
ปรึกษาไป แลกกับการที่โยมช่วย
ทำบุญบริจาคให้วัด ถือว่าเป็นการยิง
ปืนนัดเดียวได้นกสองตัว อย่างโยม
บางคนเป็นเอเยนต์พระเครื่องเกรดเอ

ผมบังคับจิตใจที่กำลังพยศของ
ผมไม่อยู่... ทำไม่ใจผม ตอนนั้นก็กลับ
ครุ่นคิดถึงพระเครื่อง... ตะกรุด...

ร่างเปลือยของหล่อนชาวโพลน
ได้แสงไฟสลัว กลมกลึงเหมือนรูปปั้น
ที่สลักเสลาจากหินอ่อนเนื้อดี ต่าง
แต่ว่าร่างนี้อ่อนนุ่มและมีไฟ...

หล่อนขยับร่างขึ้นคร่อมบนร่าง
ของผม

ก็มาปรึกษาเป็นประจำ เขาติดต่อหา
พระเครื่องให้พวกคนมีเงิน หาเฉพาะ
รุ่นราคาเกินล้านเท่านั้นตลาดพระเครื่อง
ระดับนี้ยังเปิดกว้าง มีคนที่กำลังซื้อ
สูง เพียงแต่ว่าคนซื้อต้องการความ
มั่นใจ จึงต้องการคำรับรองจาก
คนกลางที่เชื่อถือได้ ก็คือฉัน”

“แล้วมีแบ่งเปอร์เซ็นต์ให้ไหม?”

“ไม่น่าเกลียดยังงั้น โยมจะมา
ช่วยบูรณะวัดให้มากกว่า รถยนต์คันที่
จอดอยู่ที่ลานข้างนอกนั้นก็โยมคนที่
ขายพระเครื่องถวายให้ใช้ เพื่อจะได้
เดินทางไปเทศน์ที่ไหน ๆ ได้สะดวก
หน่อย จะไปเทศน์ทัวร์สวรรค์หรือไป
ทำพิธีเจิมป้ายร้านก็อาศัยรถคันนี้”

“หลัง ๆ นี่เห็นพี่ออกไปเจิมป้าย
บ่อย เจิมป้ายนี้เป็นกิจของสงฆ์ด้วย
หรือ?”

“บ๊ยะ เป็นสองพันเปอร์เซ็นต์เลย...”

พี่ชายสบตามผมอย่างรู้ทัน “...ในใจแ
คงคิดว่าเรื่องแบบนี้ไม่เห็นจะเกี่ยวกับ
พระตรงไหน อย่าลืมนะว่าส่วนหนึ่งของ
ศาสนามันผูกติดกับพิธีกรรมและ
ความเชื่อของประชาชน ว่าไปแล้วพระ
ก็คือผู้ให้บริการกับสังคมชนิดหนึ่ง
เดียว... อย่าเพิ่งขัด... เครื่องรางต่าง ๆ
ก็ปลุกเสกมาเพื่อสร้างกำลังใจให้
ประชาชน แม้กระทั่งไอ้...”

หลวงพี่ยื่นวัตถุโลหะชิ้นหนึ่งใส่

...น้ำมันงา...ปลัดขิก...

“คุณกำลังคิดอะไรอยู่คะ... ถึง
ไม่สู้?”

“บางทีผมไม่ควรมา สถานที่นี้
ไม่เหมาะสำหรับผม”

หล่อนยิ้มให้อย่างเข้าใจ

“แต่คุณก็มาแล้วนี่คะ”

“ใช่”

“พักสักครู่ละ บุหลุ่ย?”

“ไม่ละ”

ฝ่ามือผม

“อะไรครับพี่? รูปร่างคล้าย ๆ
...เอ้อ...”

“เขาเรียกว่าปลัดขิกหรือขุนเพ็ด”

“สำหรับอะไร?”

“เป็นเครื่องรางสำหรับผู้ชาย เพื่อ
เพิ่มความมั่นใจ ไม่ทำก็ไม่ได้ เพราะ
โยมผู้ชายหลายต่อหลายคนมีปัญหา
เราก็ต้องช่วยกันไป นี่เห็นรึยังว่ากิจ
ของสงฆ์มันกว้างไกลแค่ไหน? เป็น
พระก็มีหน้าที่ช่วยสัตว์โลกที่มีทุกข์”

ผมถอนหายใจ “หลายเดือนมานี้
ผมเห็นกิจกรรมของพระที่นี่มีแต่ทำ
พิธีกรรม ปลุกเสก ลักยันต์ เจิมป้าย
ดูพระเครื่อง ผมก็ยังไม่เข้าใจ
อยู่ดีว่าพิธีกรรมพวกนี้มันเกี่ยวกับการ
ดำเนินชีวิตเพื่อบรรลุธรรมตรงไหน”

“มันขึ้นอยู่กับว่าגעจะบวชเพื่อใคร
เพื่อตัวเองหรือเพื่อชาวบ้าน สำหรับฉัน
นี่แหละคือส่วนหนึ่งของชีวิตพระเพื่อ
สังคมจริง ๆ แกอย่าลืมนะว่าชาวบ้านไม่
ว่ายุคสมัยไหน ก็ต้องการที่พึ่งทางใจ
ด้วยกันทั้งนั้น เครื่องรางของขลังและ
พิธีกรรมต่าง ๆ พวกนี้ช่วยทางด้าน
จิตใจ เมื่อใจสบาย ทุกอย่างก็ติดตาม
มาเอง”

“แต่อย่างนี้เขาเรียกเดรัจฉานวิชา
ไม่ใช่หรือพี่?”

หลวงพี่สันติมองหน้าผมอย่าง

"ผิดหวังที่มาจากที่นี่หรือคะ?"

"เปล่า"

"คิดถึงอะไรอยู่ล่ะ?"

"ก็หลายอย่าง เรื่อยเปื่อย คิดว่ามาทำอะไรอยู่ที่นี่"

"อย่าคิดมากเกินไปค่ะ บ่อยครั้งผู้ชายก็เป็นยั้ง ไม่สู้ขึ้นมาเลย ะ"

ผมผินยิ้ม "เปล่า ผมไม่ได้คิดถึงเรื่องนี้อยู่..."

ผมหยุดพูด มองดูสภาพรอบห้อง เป็นห้องขนาดสองเมตรคูณสองเมตรครึ่ง พอดีสำหรับอ่างอาบน้ำหนึ่งอ่างเตียง และโต๊ะเล็ก ๆ อย่างละตัว ขนาดของมันน่าจะเป็นกุฎีเล็ก ๆ สมถะสักหลังหนึ่ง ที่ซุกอยู่อย่างสงบเสงี่ยมในป่า...

ครุ่นคิด

"แกผิดหวังที่มาบวชที่นี่หรือ?"

"ก็ไม่เชิง เพียงแต่คิดว่าผมกำลังมาทำอะไรอยู่ที่นี่ สงสัยว่าจุดมุ่งหมายของการบวชอยู่ที่ไหนกันแน่? ผมคิดว่ามันน่าจะอยู่ที่นิพพานมากกว่าพิธีกรรม"

"ก็จริง แต่ในทางปฏิบัติ ชีวิตพระไม่ใช่จะหันหลังให้สังคมเพื่อปฏิบัติธรรมอย่างเดียวได้เมื่อไหร่ คนเราไม่ใช่พระอรหันต์กันทุกคน ที่ไม่ต้องพึ่งเครื่องมือหรือสิ่งยึดเหนี่ยวในการดำเนินชีวิต..."

เครื่องมือ? สิ่งยึดเหนี่ยวในการดำเนินชีวิต?

ผมมองดูสิ่งของรอบห้อง โทรทัศน์สี โซฟา ขนาดสามลิบสีนี้กับเครื่องเล่นวิดีโอเทป เจริชี ซุกตัวอยู่ที่มุมห้อง แอมบลิฟลายเออร์ ยามาฮา กับเครื่องเล่นคอมแพ็กต์ดิสก์ แนนด เสียบบางระหว่างกระถางธูปอย่างไม่ขัดเขิน ลำโพงเบสสองตัววางขนานพระพุทธรูปวูฟเฟอร์ เจบีแอล เบียดตัวอยู่หลังโต๊ะบูชาเครื่องปรับอากาศวางคู่กันกับเครื่องฟอกอากาศ เสาอากาศเคเบิลทีวีตั้งตระหง่านอยู่บนหลังคากุฎี และที่ลานข้างนอกรถเก๋ง วอลโว่ 740 จี.แอล. หมอบอยู่หนึ่งสนิท ให้ตายเถอะ ที่นั่นน่าจะเป็นห้องหุในเลาจน์ชั้นหนึ่งที่ซุกตัวอยู่ในมุมมืดมุมหนึ่งของกรุงเทพฯ มาก

"ทำงานที่นี่มานานแล้วยัง?"

"ผลอแผลิบเดียวก็สามปีแล้ว"

"เคยเบื่อมั๊ย?"

"บ่อยไป แต่คนเราจะมิซึกก็คนที่ได้ทำงานที่ตัวเองชอบจริง ๆ ถ้าไม่ทำงานนี้ก็มิรู้จะทำอะไร ทำงานอื่นก็มิได้เงินดีเท่านี้"

"แล้วคุณมิชีวิตอยู่เพื่ออะไร?"

"จุดมุ่งหมายของฉันทก็คือเก็บเงินให้ได้มากที่สุด แล้วไปเปิดร้านขายอาหารที่บ้านเกิด"

"อย่างน้อยคุณก็มีจุดหมาย"

"คุณล่ะ?"

"ผมไม่แน่ใจ ผมไม่เข้าใจว่าคนเรามีชีวิตอยู่เพื่ออะไร กินอยู่หลับนอนทำงาน ซ้ำ ๆ กันทุกวันแล้วก็ตาย มันน่าจะมีอะไรสักสิ่งซึ่งกว่านั้นและมีความหมายมากกว่านั้น"

"ถามจริง ๆ เถอะ คุณมาเที่ยวที่นี่ทำไม?"

"ถามทำไม?"

"ฉันผ่านผู้ชายมามาก ฉันทุคนออก ผู้ชายอย่างคุณจะไม่มิวันมาเที่ยวสถานที่อย่างนี้หรือก ฉันทคิดว่าคุณต้องการเพื่อนคุยมากกว่าเพื่อนเที่ยวด้วยเหตุนี้ คุณถึงมิมีอารมณ์นี้"

กว่าจะเป็นกฎปฏิบัติธรรมของพระอาจารย์มีชื่อ

"หลวงพี่บวชมานานแล้วยัง?"

"ยี่สิบพรรษา ตั้งแต่แกยังเด็กอยู่เลย"

"ไม่เคยเบื่อหรือครับ?"

"แรก ๆ ก็เคยเบื่อ แต่มันกลายเป็นความเคยชินแล้ว ที่นี้เป็นบ้านเป็นทุกอย่าง ถ้าสึกไปก็มิรู้จะทำอะไร ใ้ไอ้น้องชาย แกยังหนุ่มอยู่ การบวชพระเพื่อปฏิบัติธรรมอย่างเดียวมันทำได้ เพราะอย่างน้อยที่สุดเราก็ต้องพึ่งสังคมให้ช่วยเหลือดูแลเรื่องอาหารการกินให้ จริงไหม? เวลามีคนตายพระก็ต้องสวดให้ สะเดาะเคราะห์พระก็ต้องทำพิธีให้ ทำบุญก็พระอีกนั่นแหละ มันก็เกี่ยวข้องกันหมด แคทำกิจกรรมของสงฆ์อย่างเดียว ก็มิมีเวลาทำอย่างอื่นแล้ว อยาว่าแต่คิดถึงนิพพาน..."

ท่านหยุดครุ่นหนึ่ง สบตาผม "...นิพพานของแต่ละบุคคล มันช่วยแต่คนคนนั้น แต่มันช่วยชาวบ้านที่กำลังมีทุกข์ทางใจได้หรือเปล่า? เวลาชาวบ้านเดือดร้อน เขาต้องการน้ำมนต์ชั้นหนึ่งมากกว่าต้องการนิพพานของใคร" "นั่นเป็นการแก้ปัญหาแบบชั่วคราวนะที่ แผลบงอย่างต้องรักษาด้วยการ

ผมเจียบไปครู่หนึ่งที่หล่อนพูดจี้ใจดำ

“จริง ๆ แล้วผมมาก็เพราะอยากเข้าใจชีวิตในอีกสัปดาห์หนึ่งมากกว่าอยากรู้ว่ามันจะต่างจากวัดแคไหน”

“แล้วมันต่างจากวัดแคไหน?”

“ไม่ต่างกันเลย ทำให้ผมมองว่าเรามีชีวิตอยู่ไปเพื่ออะไร”

“ถ้าคุณไม่ได้ตักงาน คุณจะคิดถึงเรื่องพวกนี้หรือเปล่าคะ?”

“ไม่รู้เหมือนกัน หลายเดือนในวัดทำให้ผมอดสงสัยไม่ได้ว่าชีวิตมันไร้สาระเสียจริง...”

“ทำไม? การมีชีวิตอยู่มันเลวร้ายนักหรือ?”

“ชีวิตทุกชีวิตตั้งอยู่บนฐานรากที่โซเซ ที่เราเรียกว่า ทุกข์ ทุกครั้งที่มันสั่นไหว เราจะรู้สึกเจ็บปวด”

หล่อนยิ้มมุมปาก “พูดยั้งกะที่เขาสอนกันในชั่วโมงศีลธรรมยังงี้ยังงั้นฉันไม่รู้หรอกนะ ฉันรอดจากการอดตายมาหลายครั้งจนเห็นว่าเรามีชีวิตรอดอยู่เป็นสิ่งที่น่ายินดี ชีวิตของฉันผ่านความล้มเหลวผิดหวังมามากต่อมากแล้ว แต่ฉันก็ลุกขึ้นมาใหม่เพราะอุปสรรคสอนให้ฉันรักชีวิต ไม่ใช่แต่ชีวิตของฉัน แต่ชีวิตของคนอื่นด้วยเราทุกคนก็คล้ายกับการลงเรือลำเดียวกัน ที่คุณอาจเรียกว่า กรรม

ผัดตัด ไม่ใช่ให้กินยาแก้ปวดไปเรื่อย ๆ”

“สติปัญญาคนเราไม่เท่าเทียมกันหรอกนะ แม้แต่พระพุทธเจ้ายังเทศน์คนแต่ละประเภทไม่เหมือนกัน”

“ก็ถูก แต่ไอ้การผลิตเครื่องรางแจกชาวบ้าน ยิ่งจะทำให้พระห่างไกลจากวัดออกไปทุกที”

หลวงพี่เจียบไปครู่หนึ่ง

“หน้าที่ของพระก็คือช่วยผู้อื่นให้พ้นทุกข์ใช่ไหม?”

“ใช่”

“การแสวงหานิพพานเป็นการค้นหาสิ่งภายในตัวเราเอง ซึ่งจำเป็นต้องใช้ความสงบอย่างสูงใช่ไหม?”

“ใช่”

“ถ้าเช่นนั้นหากทุกคนคิดแต่จะปลีกตัวไปหาหนีพานกันหมด แล้วใครล่ะจะเป็นคนช่วยชาวบ้าน?”

คำพูดของท่านทำให้ผมเจียบบั้นไปครู่ใหญ่ ทุกประโยคที่พี่ชายผมพูดออกมาเป็นเหมือนตะปูเหตุผลที่ถูกตอกย้ำลงบนความจริง สนิทแน่นจนผมปฏิเสธไม่ได้ แต่ผมยังยอมรับมันไม่ได้ เหมือนกับที่ยังยอมรับภาพผู้ห่มผ้าเหลืองเต็มป้ายร้านกาแฟ ภาพผู้สละแล้วซึ่งฆราวาสเพศแจกปลัดขิกให้ชาวบ้าน ไปจนถึงภาพพระพุทธรูปประทับขัดสมาธิอยู่ระหว่างลำโพงชั้นดีคู่นั้นไม่ได้

ไม่มีประโยชน์ที่จะถามว่าทำไมเราจึงต้องอยู่ในเรือลำนี้ด้วย มันน่าจะมีเหตุผลกว่า ถ้าเราช่วยกันเดินเรือให้ถึงจุดหมายมากกว่าตีโพยตีพายว่าเกิดมาทำไมหรืออยู่ไปทำไม ไม่รู้ลึ้นคิดง่าย ๆ ของฉันอย่างนี้”

ผมเลิกคิดมองหน้าหล่อนด้วยความทึ่ง นึกแปลกใจที่ผู้หญิงในสถานที่อย่างนี้จะเข้าใจชีวิตมากกว่าที่ผมคาดเสียอีก

“คุณพูดเพราะคุณเข้าใจมันจริง ๆ หรือเพราะคุณอ่านมาจากตำรา?”

“เปล่า ฉันแทบจะไม่เคย อ่านหนังสือเลยในชีวิตนี้ ฉันเรียนทุกอย่างจากชีวิตของฉันเอง”

แล้ว ผู้หญิงแปลกหน้าคนที่ผมรู้จักมาเป็นชั่วโมงที่สองก็ปลี่ยนเหมือนใครบางคนที่ผมรู้จักคุ้นเคยมานานแสนนาน โลกนี้มักมีอะไรแปลก ๆ อย่างนี้เสมอ บางครั้งคุณสามารถเรียนรู้อะไรใหม่ ๆ จากใครบางคนที่คุณไม่เคยคาดหวัง จากสถานที่ไม่น่าจะใช่ และในโอกาสที่ไม่น่าจะเป็น

“คุณจะไปแล้วหรือ?”

ผมพยักหน้า

“กลับไปเป็นพระอีกครั้ง?”

“ใช่ รู้มั๊ยคุณทำให้ผมคิดกลับไป

“พี่พูดเพราะพี่เชื่อยั้งจนจริง ๆ หรือครับ?”

“ใช่ แก่ไม่เห็นด้วย?”

“ครับ”

เราสบตากัน แล้วจู่ ๆ ผมก็รู้สึก ว่าหลวงพี่ผู้เป็นญาติทางสายโลหิตของผมหันกลับกลายเป็นใครบางคนที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน แปลกหน้ากันเหมือนพระเครื่องกับแอมป์ฟิลิปหลายเออร์ ปลัดขิกกับคอมแพ็คดีส์...

“แกอยากกลับไปออกไปสู่โลกภายนอกแล้วใช่ไหม?” พี่ชายผมถามอย่างรู้ทันผมพยักหน้า

หม้อผ้าเหลืองอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ผมรู้
แล้วว่าผมจะเป็นพระแบบไหน”

“กลับไปวัดเดิม?”

“อาจจะใช่ อาจจะไม่ใช่ แต่มันไม่
สำคัญอีกต่อไปแล้ว”

สองตาของผมสัมผัสสร้างเปลือย
ขาวโพลนของหล่อน ผมไม่เคยเข้าใจ
เปลือยของธรรมชาติได้ชัดเจนและ
เป็นรูปธรรมเท่านี้มาก่อนเลย ในใจผม
ไม่มีความกระหาย ไม่มีหล่อน ไม่มี
ผม ไม่มีอะไร พริบตานั้นผมก็ได้คิด
ว่าทุกสรรพสิ่งล้วนมีเปลือกห่อหุ้มอยู่
หน้าบ้าง บางบ้าง แต่มันใช้วัดอะไร
ไม่ได้เลย เมื่อคุณกะเทาะเปลือกที่
สกปรกที่สุดออก คุณอาจแปลกใจที่
พบแก่นอันบริสุทธิ์สะอาดของมันซ่อน
อยู่ภายใน

เมื่อนั้นหญิงบริการกับพระบริการ
ก็ต่างกันตรงเสื้อที่สวมใส่...

สองตาของผมวนเวียนอยู่ที่จิวร
บนร่างตัวเองเนิ่นนาน นี่คือนิเวศอัน
หนึ่ง เมื่อมันห่มคลุมร่างใคร ร่างนั้น
ก็กลายเป็นนักบวชที่ทุกคนกราบไหว้
เปลือยกลายเป็นสัญลักษณ์ กลายเป็น
พิธีกรรม พอกพูนหนาขึ้นทุกที...

“พรุ่งนี้หลังจากทำพิธีเจิมป้าย
ร้านค้าเฟสเสร็จแล้ว ฉันค่อยสีกให้แก
ก็แล้วกัน”

“ครับ”

“บางทีเมื่อแกถอดชุดพระนี้ออก
และไปเรียนรู้ชีวิตข้างนอกนั้น แกอาจ
เข้าใจอะไร ๆ ได้ดีขึ้น”

“ผมก็หวังไว้เช่นนั้น เพราะมี
หลายเรื่องเหลือเกินที่ผมยังไม่เข้าใจ”

ผมคิดในใจ พระมีหลายแบบ
พระแบบพี่ชายผมอาจจะเหมาะกับ
สังคมไทยแบบนี้แล้วก็ได้ การ
แสวงหาทางหลุดพ้นสำหรับตัวเอง
อาจเป็นสิ่งที่เห็นแก่ตัว (ตามที่พี่ชาย
ของผมว่า) จริง ๆ ก็ได้ ผมไม่รู้

ผมคงต้องแสวงหาความจริง
ต่อไป

ผมจากหล่อนมาอย่างเงียบ ๆ ผม
ดูออกถึงความปรารถนาดีในสายตา
คุณในตอนผมจากมา หล่อนคงกลับไป
นั่งในตู้กระจกตามเดิม รอคอยการ
เรียกของแขกคนต่อไป คนที่ต้องการ
คุณค่าของหล่อนเพียงที่ร่างกาย...

ประตูห้องถูกเปิดออก แฉมช่องให้
แสงแดดจากภายนอกสาดเข้ามาเบียด
ไล่ความมืดไปจากห้องอบห้องทั้งห้อง
จนแจ่มจ้า อบอุ่น และเปี่ยมพลังชีวิต...

ผมจากพี่ชายผมมาเงียบ ๆ ร่างในชุด
เหลืองนั่งตระหง่านอยู่ที่นั่นดูน่า
เลื่อมใสเหมือนเดิม ตู้กระจกใส่เครื่องราง
ยังคงดูกลมกลืนกับแอมพลิฟายเออร์
และเครื่องเล่นคอมแพ็คดีสก์ชุดนั้น
พระเครื่องในตู้ดูเหมือนจะส่งสายตา
ล้อเลียนผมตอนผมจากมา...

ประตูถูกดึงปิดลง ตัดขาดทุกสิ่งในห้อง
เล็ก ๆ ห้องนั้นจากโลกภายนอก
เงียบ เย็น และมีดลัว...